

van de notaris

Ploeteren

Mr. Jeroen te Lindert (43) is notaris te Doesburg. In zijn vrije tijd is hij zanger/pianist in een 'jaren 50 rock-'n-rollband'.

Het was een zomerse zaterdagavond. Er werd een feestje gegeven door een Abraham en wij kregen het verzoek met ons rock-'n-rollbandje de avond enigszins op te leuken. Het verzoek kwam toen ons programma eigenlijk al vol was, want de uitdrukkelijke afspraak is dat we niet meer dan één keer in de maand onze *blue suede shoes* aantrekken. Maar ach, het was dicht bij huis en eigenlijk is het natuurlijk voor onszelf ook gewoon een uitje. En dus gingen we toch.

Toen de avond al grotendeels verstreken was, stond ik tussendoor even buiten uit te blazen. Het was zo'n heerlijke zomeravond, met nog net voldoende licht, een heerlijk frisse temperatuur en een flinke mist over de weilanden.

In de oorverdovende stilte tuurde ik naar de bosrand toen een jonge vrouw naast mij kwam staan, zuchtend en met een sigaretje in de hand. Ze was twintig en kwam uit Leiden. Als studente werkte ze bij het cateringbedrijfje dat die avond de koek-en-zopie verzorgde.

Ze vertelde dat ze in Leiden rechten studeert. Daar hadden we natuurlijk direct een gemeenschappelijk gespreksonderwerp. Ze wilde als arme student echter binnenkort graag op vakantie en ging daarom in de weekenden met dit cateringbedrijfje op pad.

Inmiddels stond ze voor de lastige keuze van de specifieke studierichting. Werd het Nederlands recht, Internationaal

recht of misschien wel Notariaat? Gezien het feit dat ik deze fases natuurlijk ook allemaal heb doorgemaakt, wilde ik best mijn steentje bijdragen bij het maken van haar keuze en vertelde dat ik ook rechten gestudeerd heb. En dat mijn keuze was gevallen op het notariaat.

Ik zei glimlachend: 'Ik heb gekozen voor het notariaat. En nu, na een flinke dosis financiële investeringen, bijna twintig jaar lang overdag werken en 's avonds studeren, ben ik inmiddels alweer bijna tien jaar notaris. Maar ja, ik wil binnenkort ook graag op vakantie.'

Zij keek mij enigszins wantrouwend aan. Daar zat ik. Zaterdagavond laat, in m'n eentje op een oud kratje achter een feesttent, ergens buitenaf in een weiland, in m'n jaren-50-plunje, lauw biertje in de hand en met het zweet op m'n rug.

Ik zag haar blik op mij gaan van wantrouwend, via barmhartig naar meelijwekkend. Ik probeerde nog te zeggen dat het bijna altijd een prachtig vak is, maar ik weet niet of dat nog overkwam. Waarschijnlijk heb ik het notariaat een potentieel goede student gekost. Al hoop ik dat ze begreep dat het een grapje was toen ook de rest van de jongens naar buiten kwam lopen en begon te gieren dat ik hier toch echt vrijwillig en voor m'n eigen plezier zat. Ik weet niet of het haar nog kon overtuigen...